

S ah tőlem mi jutott neked osztályrészedül?
 — Gazdag reményekért illy koldús valóság;
 Ugy leszek ha meghalsz miként a fájáról
 A téli vihartól leszakadt, letört ág.

Látom én lelkedet miattam megtörni,
 Fájó lelkedet, e tiszta, fényes sugárt;
 Melly reszket, fél, hogy tán most kellend elérni
 Köztünk az örökre elválasztó határt....

— De te meg nem halhatsz!... Ajkadra csókolom,
 Szivedbe lehellem ifju lánglelkemet;
 S szeretetem szentségét magába rejtő
 Csókom nem eresztí a mennybe szellemed!!

Lisznyay Kálmán.

FALUSI DIVATKÉPEK.

(Folytatás.)

Podagrásy ur családja áll, tulajdon becses személyéből, nejéből és két leányból, kik közül egyik kisebb vala a másiknál termetre, mert életkorra épen a kisebb vala nagyobb. Podagrásy ur lehetett mintegy ötven éves, ha több nem, legalább kiaszott sovány arcza, redőkkel sűrűn bevont arcza, rokkant alkata hatvanra mutattak. Nője s leányai millyenek, azoknak leírásával jelenleg nem untatom olvasómat, miután lesz szerencsénk velük más alkalommal bővebben megismerkedni, s véleményem szerint sokkal czélszerűbb ha a regény személyeit olvasó tetteik, s jellemük után ismerheti ki, mint pusztá külső leírás után. Elég legyen most annyit felemlíteni, hogy Athanázia az idősb épen annyival szokott többet beszélni Eufrozine testvérénél, a mennyivel többet szokott hallgatni Eufrozine testvérénél. Athanázia kevésbé szép, mint nővére, a mellett zömök, s nem is olly fiatal, kevesebb imádóktól környeztetett, mint a szende Eufrozine, kinek ajkán ha szólt a szűzies szemérem nyilatkozott, ha hallgatott, a tiszta ártatlanság mosolya ült; mi nemcsak Athanáziát sértette a legérzékenyebb oldalon, hanem kedvés mamájuknak is — ki mind kettőjüket egyiránt szerette — nem keves aggodalmat okozott. A patriarchalis világ egyik hőse Lában, miután Jákob hét évig szolgált is kisebb leányáért: az idősebbet csempészte a boldogságról álmodozó vőlegény ágyas házába. Ez így van korunkban is az anyák kívánják a rendet megtartani házuknál, a rend pedig azt hozza magával, hogy az idősb leány menjen férjhez elébb. Ezen rendszert okozta, hogy Podagrásyné folytonosan félt attól, hogy ha Eufrozinét elébb találják nőül kérni, talán Athanázia szégyen, s harag miatt vagy elájulna, vagy mérgében Eufrozine szemeit kaparná ki. Az anya ezen aggodalma alapos volt, ismervén Athanázia tulságos szeszélyességét: azonban a vidék ifjai, sejtették e az anya ezen aggodalmát, vagy hogy gazdag menyasszonyi ajándokot nem sejtettek? a durczás Athanáziát az elájulástól, Eufrozinét pedig szemei kikapartatásától mind ekkorig szerencsésen megmentették, — a minek Podagrásyné viszont nem örült, Podagrásy ur pedig azt állította, hogy ha egy akó hoffmanisch csóppókkal lehetne is Athanáziát az ájulásból felocsítani, nem sajnálná a költséget, csak hogy Eufrozinét — ha bár félig kikapart szemmel is — láthatná egy gazdag ifjával az oltár előtt. A mit nem kell Podagrásy urnak szeretetlenségül tulajdonítani, mert ő ezt

gazdasági szempontból vette fel. Ollyan háznál, — hol két eladó leány van, gyakrabban kell estélyeket adni, a mi költségbe kerül; minden vásárra be kell fogatni a lovakat, hogy a mama és kisasszonyok bevásárolhassanak, a mi szinte nem ingyen történik; bár hol legyen is táncmulatság hirdelve, a leányokat be kell mutatni, és pedig új divatu öltönyben, ez ismét a bolti, és szabókontót szaporítja, szóval azt tartotta, hogy a leány csak ollyan a háznál, mint a rossz óra, melyre mindig csak költeni kell. Azonban minthogy — mint többször mondtam — renyvem fonalán — mellynek felegombolyaga Podagrásy ur családján szövődik át — ezen érdekes családdal bővebben megismerkedhetünk, lássunk a konyhához, mivel az óra tizenegy felé ballag, s a vendégek innen onnan szállingóznak.

Egyszerre ollyan forma zörej hallatszott, mintha a katonák abrakolóra doboltának; keves idő múlva a sátorok közül két szürke gebe fejlődött ki, maguk után még az első felkelés korabeli kocsit unszolva, mellynek terjedelmes légycsapó alakú fülei okozák azon zajt, melly a falu végéről hallható volt. Láttak é valaha olvasóim csészát, ez ollyan forma mint a régi divatu hintók alja, fenekével a nyújtó pufogatja, hátul óriás két füllel van ellátva, mintha az állatok azon seregéhez tartoznék, mellynek másolatával az életben emberek közt is olly gyakran van szerencsétlenségünk érintkezésbe jönni, hátulsó bakján nagy szénahordó kas fityeg, mellynek kiálló vesszei a kerékküllökkal olly forma játékot űznek, mint az érdemes Pán isten tollsipjával? ha nem láttak, utasítom öreg falusi kasznárok- és plebánusokhoz, ott minden órán láthatók. Említett veszedelmes cséza egyenesen Podagrásy ur udvarára kotyogott be három, őszibe csavarodott tartalmával olly fontoló haladással, mikép alig hiszem hogy találkoznék korunkban olly fontolva haladó egyéniség, ki ezen elvet osztaná. A lovakat csak szóval nógatá kormányzójuk, ostorával még a levegőt sem csapkodva, minek oka, vagy az, hogy tulajdonosuk az állatkinzás elleni egylet tagja, vagy az, hogy a kocsis több éves tapasztalás után azon tudatra jött, mikép lovainak sem ostor, sem a nyele nem használ.

— Te marha! — kiáltott az asszonyság, ki a csészában ült, midőn a kocsi a konyha ajtó előtt megállapodott.

— Édes kincsem! csak nem kezdéd el itt; — vága közbe a férfi, ki szinte a cséza hátuljában ült, s azt vélte hogy a czim neki szól.

— Nem neked szólok, élhetetlen! — kapá meg a szót újra az asszonyság, ki a marhán kezdte, és végezte, — hanem ennek az ostoba fajankónak, itt a posvány köllös közepiben állani meg, hol le sem szállhat az ember, ha csak fulig sár nem akar lenni, — folytatá, s ezzel ökölle kucsolt kezével ollyant zuhintott a lókormányzó fejére, mikép báránysüvege fulén alol fejébe szaladt, vagy helyesebben megdöbbsentett feje merült fulestül a külfatásnak engedő báránysüvegbe.

— Az ám Jancsi, arrébb is megállhattál volna — mond az öreg ur, ki elébb a marha czimmet magát gondolta megtiszteltetni, csak hogy neje figyelmét egészen idegen tárgyra vezesse, ismervén neje átkozott rossz szokását, ki ha másra megharagszik, rendszeren ő rajta szokta boszúját tölteni.

— Nem én álltam meg téns uram! — mentegetődzék a kocsis — hanem a szegény pára lovak, mikor úgy belezöttyent a kerék ebbe a kátyúba.

— Asszonya tán azon nézetből, hogy „bis repetita placebunt“ ismét érintkezésbe akarta magát tenni kocsisa fejével, melly csak épen akkor bújt ki süvege alol a napvilágra; de a konyhaajtóból rikácsoló — isten hozta! — lehangolva felingerült kedélyét, s a barátságos megszólítást hasonló szíves servus humillimussal, és örülök hogy van szerencsémnel kelletvén viszonzni, Jancsi feje ez úttal tapintatlan maradt, tán hogy otthon annál duplább portiót kapjon, mi bizonyosan nem is maradand el, mert nem tekintvén a hátulsó mozgalmakat, lovait épen akkor szólitotta ki a posványból, midőn asszonya füllába már a hágesón volt, és csak a mi

atyánk, s Podagrásy ur leemelésre kitárt karjai mentették meg, hogy ez ünnepélyre csináltatott selyem ruhájával együtt olly forma fekvést nem vett a hig posványban, mint rab a deresen.

— Aha ostoba! — csak ennyit mondhatott hevenyében, mert Podagrásy ur tüstént kikapta szájából a szót:

— Bocsanat édes sógorasszony, hiszen segíteni akartam — azt vélvén hogy az ostoba czim ötet illeti; annyival inkább mivel égő pipája izzó kupakja csak ugyan veres foltot égetett az érkezett asszonyság fedetlen hagyott karján.

Podagrásy urról fentebb megjegyzénk, mikép békeszerető jámbor kereszttyén volt, s a szerint inkább türt bármelly bántalmat, minthogy a visszatérás által olajat öntsön a tűzre, a mellett a fentebb hallott czimet annyira megszokták fülei, mikép azt hitte, hogy más nem is lehet kivüle ostoba: nem csoda hát ka a kocsisnak szánt ütleg nélküli czimet magára értette, szóval, Podagrásy ur helyzete egy bakmát nem különbözött azon tisztelt ur helyzetétől, ki elébb hasonló szokásból a marha czim ellen tett szerény ovást. Ők mind ketten — a szó legteljesebb értelmében papucshősök valának.

Mindennemű kormányzatok közt — mellyek a föld különböző népei közt léteznek — legrégibb a papucskormány, s azért legveszedelmesebb. Már a paradicsomban torkára forrott Ádám apáknak a papucskormány felsőbbsege; az öreg dorhot jégre vitte e kormány tulhatalma, — de ki tudná azon számtalan történeti adatokat hiven előidézni, mellyek a papucskormány uralgásából ekkorig feljegyeztetvék, aztán minek régibb adatok, holott mindennap találkozhatunk egyénekekkel, kiket ezen kormányhatalom lelki nyomorékokká tett, megfosztott legszebb tulajdonaiktól, kivetköztetett jogaikból, kiknek fejére diszes kalap helyett totya fejkötőt, korbács helyett tollsöpröt adott kezökbe; kiknek minden szavazatuk az „igenis“-ben határozódik. Papucskormányban az egyeduralkodással a zsarnoki önkény egyesül, és jaj azon statusnak hol valami önkénnytől függ; itt okos megfontolás nem előzi meg a tettet, itt a szeszély igazgat; papucskormány alatt az egész háznál rendetlenség uralkodik, minden cseléd szenved, legfeljebb is a csinos komornyiknak nincs oka sérelmet látni ezen rendszerben. Szóval, a papucskormány veszedelmes, mert női szeszély ül trónusán.

A zőrej s csitipatéra Podagrásyné s két leánya a folyosóra tolszkodott, és kölcsönös üdvözlések után elkezdődött a csókolózás, mellyet ha szemeiddel nem látnál, azt kellene gondolnod, hogy a posványban fürdő kacsák teszik a lubicskolást.

Igaz hogy Podagrásyék ismerik a most érkezett vendégeket, de mivel olvasóm, kívált ki nem lakik Bárányszeg vidékén, nem ismerheti őket, szükségesnek látom nevöket megnevezni, a többit a nélkül is tudja már olvasóm. A cséza hátuljában ülő öreg ur, ki még ha marha nevet hall is, nevét gondolja említetni, Látszay Jónás ur, és az asszonyság, kinek keze, s nyelve még a más udvarában sem maradhat vesztig kedves életpárja, az egyik, t. i. a férfi, táblabíró, és az asszonyság táblabíróné, mindketten a szomszéd Bukkfalváról valók, kik a bárányszegi bucsúról, mióta egymásnak örök hűséget esküdtek — a mi lehet mintegy harmincz év, ugy van, harmincz év, mert Látszay urnak egy izben akkor jutott eszébe hogy hány éves házasság, midőn épen a harmincz éves háborúról volt szó — soha el nem maradtak.

— Isten hozott édes Jónásom — monda Podagrásy ur, és megcsókolták egymást, mintha két kinyitott burnótszelence csapódott volna össze, s azzal a pipatórumba mentek.

— Ismeri é nagyságos sógorasszony? — kérde Látszayné azon egyénre mutatva, kiről mint a cséza harmadik belső tartalmáról szólánk, s kit eddig a csókolózás közben elveszténk szemeink elől.

— Nincs szerencsém — válaszolt a háziasszony, szemeit kissé gunyosan jártatva a bemutatott torzalakon.

— Nővérem, Kormásy Juliska, van szerencsém bemutatni.

— Isten hozta — lön a viszontlagos válasz.

— Mihelyt a nevelőből haza került, nagy bátyám vette magához, azóta ott volt, s csak a napokban jött hozzánk — mond Látszayné.

Podagrásyné lopva leányaira tekintett, kik alig tudták hahotájukat elfojtani.

— Halálra unja magát Bükkfalván, nincsenek korabeli kisasszonykák, gondoltam itt jól fogja magát mulatni a kisasszonykák — folytatá az előbbi.

A házi kisasszonyok nem fojthatták tovább nevetésüket, hálósobájukba futottak, hogy nevetésvágyuknak szabad hatást engedjenek.

Podagrásyné a salonba vezette vendégeit, hol már akkor Athanázia, és Eufroxine kitörölt szemekkel várták őket.

Kormásy Juliska, a gyöngye teremtmény nem vala más, mint agg szűz, nem tudom igazat mondok é általánosán, de mivel optimista vagyok, felteszem Juliskáról hogy agg, mert látom, sőt felteszem róla, hogy agg szűz, mert rút is, mi ez utóbbi czimnek, ha nem mindig is, de néha tanúsága.

Juliska kisasszony lehetett 55 — 60 éves, inkább kicsiny, mintesak középszerűnek, inkább rút, mintesak túrhetőnek is mondható. Vékony csontokra aszott ránczos bőre soványságát, s idomtalanosságát még inkább nevelte az, hogy csak egyetlen keményített kabát sem adott testének nemi kerekdedséget. Arcza csöpörödött vala, mint szömörécsökgomba, és szemei beesettek, s hasonlítottak beszakadt sirhoz, mellynek gödréből egy üvegdarab csillog ki. A kiméletlen idő fogai gyökerére vetette vas fejszejét, úgy hogy a harminczkét őrlőből csak a jobb felső és bal alsó szemfogak maradtak meg, és legbelől egy téjfog, melly — mint hitelesen tudom negyvenöt éves korában hasadt. Az alsó, és felső ajakak, nem lévén támaszuk, behorpadtak, s orra alatt sötét völgyet képezének. Álla, hihetőleg mert csontból van, mint parasztesizma orra, hegyesen előre áll, orra pedig, mert tán porczogóbol van, befeje konyulván, az orr és áll, mint két szirtorom kapaszkodtak össze szája felett. Apró haja csülegényekben volt szedve, mellyek úgy néztek ki, mint midőn nagy bajús a szivartól lángba borul. Hangja kellemetlenebb mint hangolatlan cimbalompengés. De legjobban nevelte Juliska kellemetlenségét azon két szemölcs, bibircsok, mellyek egyike szája szélén, és másika bal szemöldöke helyén figyegett, — és az hogy szünet nélkül mosolygott. De forduljunk el ezen kellemetlen arcztól, talán ha a bárányszegi búcsuról elmaradt volna, nem is ismerkedtünk volna meg agg szűzességével.

Ki mondja meg nekem, mi az oka, hogy 60 — 70 éves anyákat is láthatni, kiknek arczán a hajdani szépség nyomai kivehetőleg látszanak, szemeikben, bár nem parázsegetlön, de némi tűz maradványa ég? és hogy agg szűzeknél mind ez miért nem így? Tán olly nehéz az a pártá 20 — 25 éven tul, hogy terhe alatt a legdelibb termet is összeroskad? vagy tán olly égető tűz lobog a női sziv alatt, hogy az évek hosszú során az egész test kellemeit elsorvasztja? vagy tán olly sovár epedéssel vágnak a házasság élet napja után, hogy mint harmat nap sugáira, a forró sohajok miatt asznak el? Bármint legyen a dolog, megfejtését a bölesekre bizom, annyit tudok, hogy szerelem, és remény a női sziv lakói, és ha ezeket az élet tele sem dermeszti meg, nem csoda ha némelly agg szűzek, legalább előttem, olly kiállhatlanok.

Az udvarban uj zörej hallatszik, hagyjuk el nőinket, kikkel az egész ebéd alatt társaloghatunk, és siessünk az ujonan érkező fogadására. Ne ijedjen meg olvasóm! nem fogok minden érkezőt részletesen leírni, mert akkor regényem nem lenne más, mint a bárányszegi, és bükkfalyi közbirtokosok biographiája: de uj ven-

dégünkről, ki a vidék hőse, s kit a Podagrásy családhoz nemcsak a búcsui ebéd, hanem más benső viszony is csatol — bővebben kell szólanom.

A konyhaajtó előtt könnyű korbás kocsi áll, előtte párolgó csöngős négy fakóval. Nyárshegyi ur, mert ő az érkező, olly begyesen ült a kocsis ülésben, mintha mondani akarná „ide nézzetek emberek én kormányra születtem.” Hátul a kocsiban kerek kalapos kocsis, és veres nadrágos megyei huszár ült, miből tudhatják uraim! hogy az ujonan érkező megyei tisztviselő, ügyes kormányzó, ki négy lovat a szomszéd faluig, száraz időben eltud kergetni a nélkül, hogy egyszer is nyakát törné, pedig a merre megy, és a ki látja, szívéből utána sohajt „bár a nyakad törnéd ki,” ha kivált ráismernek hogy ő a [ló- és emberesiszár Nyárshegyi szolgabíró, — tudhatják azt is hogy szolgabíránk a sebes haladás embere, mert négy fakója ugy gőzölög, mint kőrösi sárkemence, midőn először gyujtanak alá, és mivel kocsisának veres sinóros egyenruhája van, melly egyenruha azonban, köztünk legyen mondva — a legközelebbi restauráció előtt fehér sinóros volt.

Engedje meg nyájas olvasóm, ha a hajdan és most közt igen rövid párhuzomot vonok, mit megvallom, nem tennék, ha szolgabíró urat a kocsisülésben nem látom vala. Hajdan apáink tetteiben mutatták honszeretetüket, s ha kellett vérüket is ontották fentartásáért; ma, kinek leggazdagabban áradoz el ajkain a szép szó, annak neve kiáltatik ki, mint nagy hazafié, s ma csak szavakban ontja a nemes vérét hazájáért, mi hogy igaz, fekete betűkkel feljegyezve tanúsítja a győri krónika. Hajdan a zsidók viseltek melletverő szakállt; most mi szakálloskodunk, a mi magában mit sem ártana, ha a szakállal az undok uzsoráskodás, s család nagyjaink szívébe is át nem költözött volna. Hajdan a férj szerette nőjét, és a nő férje szerelmében élt, annyira, mikép apáink törvényt mertek alkotni, melly szerint a férj hűtlen nejét megölhette: most megváltozott a világ állapotja, komor nyik lépett férj helyett a női szív trónusába; és a férj nője ölelő karjai közül leköltözött a szobaleány kacérsággal butorzott szíve kamarájába. Volt idő midőn a kisdéd csecsemő a férj szerető édes anyai emlék tápnedűjével szivta be a nemes család erényét, szívtulajdonit, s édes anyai szorgos felvigyázás alatt sarjadzott a nemes család méltó utódává; divatkórságos korunkban eltaszítja kebeléről az anya szív szerelme zálogát, s bérben fogadott dajkák — kik tán orgyilkosul ölék el magzatikat, hogy testüket bérbe adhassák — pótolják az édes anyai kebelt, s feslett lelket záró testvérét szivja be a csecsemő, ki ha család szennyévé, vagy társaság szörnyetegévé nem fajul, csak önmagának köszönheti. Hajdan magyar szokások, magyar nyelv, s nagy tettek közt, mester nélkül is magyarrá fejlett az ifju nemzedék: most idegen dajkák, nyelvmesterek, cselédek, idegen szokások, példák oltják a gyenge szíverekebe a nemzetelleniskedés mételeyét. Hajdan törvényt kelle alkotni, mikép a ki megyei hivatal nem visel, birságra büntetetik: ma törvényre van szükség, melly a megyei hivatal után ólálkodókat, lélekvásárlókat büntesse. Hajdan az őszbe csavarodott higgadt megyei tisztviselők az igazság kiszolgáltatói, s a törvény végrehajtói valának: ma sok pelyhes állu tisztviselőcske, kit meg kellene pálcázni, hogy az iskolaport kiadja kabátja, azt véli, hogy hivatalának eleget tett, ha a huszonöt pálczát kiszolgáltatja, és végrehajtó; ha lovait addig kergeti míg végre kiadják párájukat. Hajdan a tiszteletteljes arcz, és külső önkénytelenül sávegéhez emeltette a paraszt kezét: ma sinóros árnyék nélkül jogásznak gondolnánk sok pöffeszkedő szolgabírát.

Ilyen divatszerű szolgabíró volt Nyárshegyi Mátyás, kit épen kocsijáról lepattanni látunk. Nyárshegyi megjelenése Podagrásy ur házában annyiféle érzelmeket idézett elő, a hány tagja van a tisztcsaládnak. Podagrásy ur, bár esőkönyös conservatív volt, s ki azt hitte hogy adó alá csak a pusztai birtokos földes urakat lehet venni, mivel jobbágyaiban ő adózik a hon szükségére — szívesen

fogadta a liberálissá lett szolgabíró, mert tudta hogy gazdag, és nőszülni akar. Podagrásyné szívét aggály töltötte el azon tudatra, hogy leányának egyszerű szolgabíró udvarol, az is a fiatalabbnak. Athanázia keserűséggel, s irigységgel telt el Eufrozine diadala felett. És Eufrozine örült midőn imádoztját megérkezni látá. Nyárshegyi leszáván kocsijáról, a nagyságos mamának olly mély bókot vágott, minő csak közgyűlés reggelén a főispánt illeti, Athanáziát hidegen üdvözölte, és Eufrozine kezére olly forró csókot nyomott, hogy majd főlégett a helye. Ezen tisztelkedés után a salonba vezettetett, hol midőn Podagrásyné által bemutatott, Juliska kisasszony olly mozgásba jött, mint midőn a bodzafabél-babákat a villany-erőmű hatása emelgeti.

— Ah, kedves szolgabíró ur, nem hizelkedem, de úgy ült a lovak mögött, mint egy valóságos Phaeton — szólalt meg Juliska.

— Köszönöm teins asszony! — kezdé a szolgabíró, de nem folytathatá, mert Látszayné hirtelen közbe vágott:

— Hajadon még, — igazítván a szolgabíró.

— Igen, mindjárt gondoltam, — mond a szolgabíró, ajakába harapva, — köszönöm, kedves kisasszony! — folytatá, — a bókot, rám nézve a milly hízog, hogy Phaetonhoz hasonlít, épen olly sértő, mert Phaeton ügyetlenül kormányozta a nap lovait, s kocsijával az egész világot felgyújtotta.

— A merre lovait hajtja ön is éget, sziveket gyújt, és így mégis csak nekem van igazságom, s ön valódi Phaeton, — erősíté Juliska és sohajtott, mintha a szívében gyúladt pörnye tűzét akarná elfűjni.

Nyárshegyi nem szólt, látván, hogy Juliska szeretné a beszédet tovább fűzni, s Eufrozinéhez ment, ki az ablak mélyedésében állt, s ujjával annak deszkázatán zongorázott, hogy nevetését elfojthassa.

— De jól tette Nyárshegyi, hogy eljött, — mondá pirulva a szolgabírónak, midőn mellette az ablaknál megállt.

— Lehetne é idő, alkalom, mellyben önt látni nem sietnék?

— Azt véltem, hogy most gyűlések után el lesz hivatalos foglalkozásokkal halmozva, — válaszolt a mindinkább gyuladozó leány.

— Mit nekem hivatal, mit foglalkozás, ha önt látni akarom, ha látnom kell, boldogságom csak ön látásában tökéletes.

Athanázia mindezt a pamlagról nézte, bár Látszaynéval látszott beszélgetni, majd mintha valami jutott volna eszébe, hirtelen szobájába suhant.

A koldus éhen nézi, midőn a gazdagok asztaláról lehulló morzsalékok az ebek falják fel, és nem átkozza a sorsot, melly őt az ebnél boldogtalanabbnak teremte; a paraszt nyugodtan míveli azon földet, mellynek hasznából ő csak csikorog, míg más gazdagon töltekezik: és Athanázia irigyli a szerelmet, mellyet Nyárshegyi testvérének szentel; siratja a szerelmet, melly olly köz, mint a levegő, mellyet szívunk. Milly önzők a nők szerelem dolgában, s milly könnyen fellobbanók, ha más kitüntetésben részesül!

— Kicsoda ezen madárijesztő, ki olly szépeket mondott, midőn beléptem, — kérde Nyárshegyi kedtesét.

— Juliska kisasszony, — mond Eufrozine, — s csak annyit tudok, hogy azon nőnek rokona.

— A természet ugyan mostohán bánt az istenadtával, — mond a szolgabíró és titkon nevettek az ötletnek.

Athanázia, miután mérgét kisírta, visszatért a salonba, s a két idegen nő közt vett helyet, s nem akart ügyelni a szerelmeskedőkre, hogy újra ne kelljen sírnia.

— Sirt maga lelkem! — mond Látszayné, mellyre mindnyájan Athanaziára tekintettek.

— Valami esett a szemembe, — menté magát a meglepett leány.
 — Mutassa lelkem, — mond Juliska, — én értek az ilyenhez, — s ezzel
 pápaszemét orrára biggyeszté, de orvosi műtétele felesleggé vált, mert az ud-
 varon kocsi állt meg, s Athanázia kifutott.
 (Folytatatik).

Bököfi Zakariás.

VÁNDORKÖNYV.

NEHÉZ....

Nehéz az isten szabad levegője
 Ott a temérdek kőhalom felett...
 Légy idvezelve, szellős csarnokidban,
 Költő barátom, zengő kikelet!

Te egy világ imádott troubadourja!
 Csak egykét szívnek hangzik énekem
 S én mégis bizton szólhatok be nálad;
 Te úgy meghitten elbeszélisz velem.

Kit gyöngyvirág, kit rózsza nem vigasztal;
 Dalol a lány s kisírja bánatát,
 Hogy ismét gyémántelevén szemekkel
 Nézzen figyelve, nagy költő, reád.

Az utfélen pár vándorflu mégyen,
 Költészetben télovázva szét:
 A vig csapat viszhangozó dalokban,
 Röpíti szerte harsány örömét.

Kart karba öltve járja a világot,
 A kikelet, s a vidító dalos,
 Nappal ragyognak, aztán éjelenként
 Mindkettőnek arcza — harmatos.

És mindkettő oly korán kifárad;
 Korán lehajlik tört virághoz...
 Ellepje bár a kor futó homokja,
 Tavasz és költő újra sarjados!

Légy idvezelve szellős csarnokidban,
 Költő barátom, zengő kikelet!
 Elnémulok — fölszállott egy pacsirta,
 Hadd szóljon az, hadd szóljon az veled!

HONVÁGY, HONVÁGY.....

Honvág, honvág, legszebb madár!
 Te dalaidd elviszed, úgy é bár,
 Oda, hol ők viszhangozgat keresnek?
 Olly messze föld a szép magyar határ!
 De te vagy a legsebesebb madár:
 Vidd el dalát a vándorénekesnek.